

!IMAM MUHAMMED DŽEVAD,mir neka je na nj

<"xml encoding="UTF-8?">

IMAM MUHAMMED DŽEVAD,mir neka je na nj!

Kratak osvrt na biografiju Imama Dževada, mir neka je na nj

Deveti Imam, čije ime bijaše Muhammed, a znan je i kao Ebu Džafer i po nadimcima Taki i Dževad, rođen je u ramazanu 195. godine po Hidžri u Medini. Njegova majka Sebika, koja je porijeklom iz obitelji Poslanikove žene Koptkinje Marije, po svom izvanrednom moralu važila je za najbolju ženu svoga vremena, te je tako Imam Rida, mir neka je na nj, spominje kao čistu i čestitu gospođu, ukrašenu vrlinama.

Na dan kad je umro njegov poštovani otac, Imam Dževad, mir neka je na nj, imao je tek osam godina, a šehidom je postao u dobi od dvadeset i pet godina. Sahranjen je na mezaristanu Kurejš u Bagdadu, uz kabur svoga djeda Muse ibn Džafera, mir neka je na nj.

Halife Imamovi savremenici

Tokom perioda svoga imamata, deveti Imam je bio savremenik dvojice abasidskih halifa: Memuna (193-218. h.g.) i Mutesima (218-227. h.g.). Obojica su ga pod prisilom doveli iz

Medine u Bagdad, te su, na isti način kako je Memun postupio sa Imamom Ridom, držali Imama u prijestonici kako bi kontrolirali njegovo djelovanje. Blagoslovljeno i sretno čedo. U porodici Imama Ride, mir neka je na nj, i među šiijama o hazreti Dževadu, mir neka je na nj, govorilo se kao o blagoslovljenom i sretnom čedu. Tako Ebu Jahja Sanati kaže: "Jednom prilikom bio sam kod Imama Ride, mir neka je na nj, kad donesoše njegovog sina Ebu Džafera, koji tad bijaše djetesce. Imam tad kaza: „Ovo je čedo od koga beričetnije za naše sljedbenike nije rođeno. "

Izgleda da je Imam u različitim prilikama tako govorio o svome sinu, i to je među sljedbenicima i drugovima Imama Ride, mir neka je na nj, bilo dobro poznato. Dvojica njegovih sljedbenika, Ibn Asbat i Ubbad ibn Ismail, kažu: "Bili smo kod Imama Ride, mir neka je na nj, kad donesoše Ebu Džafera. Upitismo: „Je li to ono blagoslovljeno i beričetno čedo? , a on reče: „Da, to je upravo ono čedo od koga beričetnije po islam nije rođeno. " Ebu Jahja Sanati ponovo priča: "U Mekki dođoh kod Imama Ride, mir neka je na nj, i vidjeh kako Imam guli bananu i daje je svome sinu Ebu Džaferu. Upitah: „Je li to ono blagoslovljeno i beričetno čedo? , a on reče: „Da, to je čedo kakvo još nije rođeno u islamu i od njega nema beričetnijeg za naše šiije. " Možda neko pomisli kako ovo znači da je Imam Dževad bio od veće koristi za sljedbenike Ehli-bejta od svih prethodnih imama, ali to nije tačno. Analiza ovog pitanja i historijskih vrela i svjedočanstava pokazuje nam da se ovim hadisom izgleda željelo reći da je hazreti Dževad rođen u uvjetima koji su značili posebno dobro i blagodat po šiije. Naime, doba Imama Ride, mir neka je na nj, bio je zbilja osobeno vrijeme i Imam je u pogledu određivanja svog nasljednika odnosno imenovanja narednog imama bio suočen s problemima kakvi nisu postojali u doba prethodnih imama. Odnosno, s jedne strane, nakon šehadeta Imama Kazima, mir neka je na nj, skupina onih koji su poznati kao vakfije, vođeni materijalnim interesima, poricali su imamat hazreti Ride, mir neka je na nj, dok, s druge strane, Imam Rida do svoje četrdeset i sedme godine nije imao muškog potomka. S obzirom da je u Poslanikovom hadisu kazano da je imama dvanaest i da su iz potomstva Imama Huseina, nemanje muškog potomka dovodilo je u pitanje imamat hazreti Ride i nastavak imamske loze. Koristeći se činjenicom da hazreti Rida, mir neka je na nj, nije dotad imao sina, vakfije su poricali njegov imamat. Svjedočanstvo da je bilo tako jeste i protest Huseina ibn Kijame Vasitija kod osmog Imama u vezi s ovim. Ibn Kijama bio je jedan od prvaka vakfija, i u svome pismu Imamu Ridi, mir neka je na nj, on ga optužuje da je bez potomstva i kaže: "Kako možeš biti Imam, a nemaš sina?" Imam mu u odgovoru piše: "Kako možeš znati da neću imati sina? Tako mi Boga, za nekoliko dana Allah će mi pokloniti sina koji će razdijeliti istinu od zablude." Nije to bio jedini prigovor ove vrste, nego su Husein ibn Kijama i ostali prvaci vakfija ovakve prigovore ponavljali u različitim prilikama i situacijama, a Imam

Rida, mir neka je na nj, odbacivao je i nijekao takav njihov argument, sve dok rođenjem hazreti Dževada naposljetku ove otrovne objede nisu okončane. Pozicija Imama i njegovih sljedbenika, koja je dotad bila nepovoljna, tako je osnažena i autoritet šiizma je porastao. Ipak, smutnja vakfija i neprijatelja obitelji imamata išla je dotle da su čak i nakon rođenja hazreti Dževada, dakle onda kad su ostali bez svoga najjačeg oružja, oni – svakako iz svoje zlobe, zavisti i bespomoćnosti – u svojim objedama otišli tako daleko da su tvrdili kako hazreti Dževad nije sin Alija ibn Muse!!! Oni su sa ovim neljudskim, i islamu tako stranim, uvredama nastojali zavesti narod, no kao dokaz nisu mogli naći ništa osim različite puti između oca i sina (!), budući da je hazreti Dževad bio crnomanjast, te su ovi prigovarali kako još nije bilo imama tamnije puti. Osmi Imam je tvrdio kako se nesumnjivo radi o njegovom sinu, ali vakfije su govorili: "Poslanik je prihvatao presudu stručnjaka za usporedbu likova¹, pa pozovimo njih." Imam, pred njihovim navaljivanjem, reče: "Pozovite ih onda, mada se ja ne upuštam u takve stvari. Međutim, nemojte im reći zašto ih zovete." Jednog dana, prema prethodnom dogovoru, sva braća i sestre hazreti Ride, mir neka je na nj, okupili su se u vrtu, a sam Imam, odjeven u grubu vunenu odjeću i s kapom na glavi, ašovom je kopao u vrtu ne obraćajući pažnju na prisutne, tako da bi posmatrač zaključio kako se radi o nekom vrtlaru. Tad hazreti Dževad, mir neka je na nj, zatraži od stručnjaka za utvrđivanje srodstva na osnovu sličnosti da među okupljenima prepoznaju njegovog oca. Oni jednoglasno zaključiše: "Otac ovog dječaka nije ovdje prisutan. Međutim, ovaj čovjek ovdje je njegov amidža, ovaj drugi je pak amidža prvome, a ova žena je dječakova amidžićna. Ako bi neko ovdje bio dječakov otac, onda je to onaj čovjek koji kopa u vrtu, jer kukovi su im isti." Tad se Imam Rida pridruži okupljenima, a vještaci uglas rekoše: "Ovaj čovjek je dječakov otac!" Tad Ali ibn Džafer, amidža hazreti Ride, ustade i poljubi hazreti Dževada, pa reče: "Svjedočim pred Bogom da si ti moj Imam!" Tako propade još jedna spletku i potvora neprijatelja imamata kojom su htjeli utrnuti Božije svjetlo.